

Stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru na tému „Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a verejných listín v oblasti dedenia a o zavedení európskeho dedičského osvedčenia“

KOM(2009) 154 v konečnom znení/2 – 2009/0157 (COD)

(2011/C 44/25)

Spravodajca: **pán CAPPELLINI**

Rada sa 20. novembra 2009 rozhodla podľa článku 262 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva prekonzultovať s Európskym hospodárskym a sociálnym výborom

„Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a verejných listín v oblasti dedenia a o zavedení európskeho dedičského osvedčenia“

KOM(2009) 154 v konečnom znení/2 – 2009/0157 (COD).

Odborná sekcia pre jednotný trh, výrobu a spotrebu, poverená vypracovaním návrhu stanoviska výboru v danej veci, prijala svoje stanovisko 15. júna 2010.

Európsky hospodársky a sociálny výbor na svojom 464. plenárnom zasadnutí 14. a 15. júla 2010 (schôdza zo 14. júla 2010) prijal 119 hlasmi za, pričom nikto nehlasoval proti a 1 člen sa hlasovania zdržal, nasledujúce stanovisko:

1. Závery a odporúčania

1.1 Výbor víta súčasný návrh Komisie, pričom však konštatuje, že návrh v mnohom zaostáva za očakávaniami zelenej knihy a ešte viac za návrhmi, ktoré EHSV predložil vo svojom stanovisku z 26. októbra 2005.

1.2 Výbor považuje návrh nariadenia za významný nástroj pre občiansku spoločnosť na zvýšenie právnej predvídateľnosti a podporu rýchlych a nákladovo efektívnych riešení vo veciach dedenia s medzinárodným prvkom v členských štátoch EÚ. Upozorňuje Komisiu, že je potrebné zrevidovať niektoré jazykové verzie návrhu nariadenia a zabezpečiť ich vzájomný súlad a používanie správnej právnej terminológie.

1.3 Výbor vyjadruje určité obavy, najmä pokiaľ ide o úlohu práva krajín, ktoré nie sú členmi EÚ, a o niektoré aspekty dedičského osvedčenia. Tieto obavy rozptyľuje navrhovaný nový článok 26 a z dlhodobého hľadiska aj článok 43 ods. 2. Dôkladná analýza a prezentácia zložitého dokumentu, akým je návrh nariadenia, vyžaduje rozsiahlejší pracovný dokument mimo bežných štandardov EHSV.

1.4 Výbor dôrazne odporúča prijať v návrhu nariadenia tieto zmeny:

i. v bodoch 1.2 a 3.2 dôvodovej správy návrhu nariadenia vložiť text „Tieto rozdielne normy tiež bránia a oddiaľujú uplatnenie legitímnych vlastníckych práv dedičov k majetku poručiteľa“ a text „Jednostranné opatrenie člen-

ských štátov by nebolo dostačujúce na dosiahnutie cieľov návrhu nariadenia“ (pozri 3.4.3 a 3.4.4);

ii. vložiť v článku 1 ods. 1 objasnenie, že návrh nariadenia platí len pre dedičstvo, „ktoré má medzinárodný charakter“ (pozri 4.1.1);

iii. v článku 21 ods. 1 vo všetkých jazykoch nahradiť slovo „ďalšie“ slovom „dodatočné“ alebo „iné ako“ (pozri 4.3.8);

iv. článok 25 nahradiť novým článkom: „Univerzálnosť. Týmto nariadením sa určuje rozhodné právo aj v prípade, že toto právo nie je právom členského štátu“ (pozri 4.3.9);

v. nahradiť článok 26 (pod názvom „Spätný a ďalší odkaz“, a nie „Odkaz“) novým článkom: „Pokiaľ si poručiteľ nezvolil právo podľa článku 17 a rozhodným právom podľa tohto nariadenia je právo štátu, ktorý nie je členom EÚ a ktorého pravidlá konfliktu práva stanovujú ako rozhodné právo buď právo členského štátu EÚ, alebo právo iného štátu, ktorý nie je členom EÚ a ktorý si uplatní svoje vlastné právo, použije sa právo tohto iného štátu. Tento článok sa nevzťahuje na dohody týkajúce sa dedičstva, ktorých kolíznym kritériom stanoveným v článku 18 ods. 2 je právo, s ktorým najužšie súvisí.“ (pozri 4.3.10.1);

- vi. v článku 27 pred „nezlučiteľné“ vo všetkých jazykových verziách vložiť „zjavne“ a pred „verejný poriadok“ aspoň vo francúzskej a talianskej verzii vložiť „medzinárodný“ (pozri 4.3.11);
- vii. v článku 27 ods. 2 vo všetkých jazykových verziách výraz „jeho pravidlá“ nahradiť výrazom „jeho ustanovenia“ (pozri 4.3.12);
- viii. rozšíriť obdobie uvedené v článku 43 ods. 2 na 9 alebo 12 mesiacov (pozri 4.6.1).

2. Východiská

2.1 Návrh sa zaoberá komplexnou otázkou, ktorá je dôležitá pre každú osobu s obvyklým bydliskom v Európskej únii, bez ohľadu na jej štátnu príslušnosť (s istými doplnkami v článku 6). Zelená kniha o dedení a závetoch ⁽¹⁾ otvorila proces rozsiahlych konzultácií o dedičstve s medzinárodným prvkom bez závetu a na základe závetu.

2.2 Praktický význam návrhu nariadenia ako jednotného normotvorného nástroja spočíva v súčasnej rôznorodosti, ktorá je prítomná v právnych normách členských štátov EÚ, s ohľadom na:

- a) určenie rozhodného práva;
- b) súdnu právomoc v prípadoch závetov a dedenia s medzinárodným prvkom;
- c) podmienky, na základe ktorých sa uznávajú a vykonávajú rozhodnutia vynesené v inom členskom štáte EÚ, a
- d) podmienky, na základe ktorých sa uznávajú a používajú verejné listiny vyhotovené v inom členskom štáte EÚ.

2.3 Cieľom návrhu nariadenia je kvôli jasnosti zabezpečiť jednotný režim pre tieto pravidlá, ktoré sú súčasťou súkromného medzinárodného práva a sú výsledkom závetov a dedičstiev s medzinárodným prvkom podľa osobitných zásad konfliktu práva (uvedeného v návrhu nariadenia) na konajúcom súde (členský štát EÚ). Naopak, návrh nariadenia nie určený na to, aby *per se* akýmkoľvek spôsobom ovplyvnil vecné právo členských štátov EÚ, ktoré upravuje dedičskú spôsobilosť, práva a povinnosti dedičov, pokiaľ ide o majetok (alebo nehnuteľnosti) poručiť. Navyše podľa kapitoly VI európske dedičské osvedčenie nie je výnimkou, ale týka sa dôkazu o dedičskej spôsobilosti a neposkytuje žiadne jednotné podstatné vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa podmienok, ktoré sú potrebné na získanie tejto spôsobilosti. Zo všeobecnejšieho hľadiska podstatné vnútroštátne právo mimo tohto návrhu nariadenia nepatrí do pôsobnosti stanovenej podľa článku 65 písm. b) zmluvy.

3. Všeobecné pripomienky

3.1 EHSV vo svojom stanovisku k zelenej knihe o dedení a závetoch ⁽²⁾ okrem iného:

- a) uvítal zelenú knihu a vznesené otázky považoval za zásadné a naliehavé;
- b) sústredil pozornosť Komisie „na problémy s daňami, ktoré môžu mať dedičia v súvislosti s dedičstvom, ktoré sa nachádza v dvoch alebo viacerých krajinách“;
- c) otvorene vyjadril svoj záujem a pripomenul, že „otázku závetov a dedičstva považuje za otázku vyššieho záujmu pre občanov Spoločenstva; tí od iniciatívy Spoločenstva očakávajú zjednodušenie formalít, čo najsilnejšiu právnu a daňovú istotu a čo najväčšiu rýchlosť pri vysporiadaní medzinárodného dedičstva“.

3.2 Toto vyjadrenie záujmu EHSV k otázke závetov a dedičstiev, ktorá bola vyhlásená za „otázku vyššieho záujmu pre občanov Spoločenstva“, je potrebné po štyroch rokoch od analýzy v zelenej knihe aktualizovať s prihliadnutím na štruktúru a konkrétne ustanovenia navrhnuté Komisiou v návrhu nariadenia.

3.3 Súčasný potenciál návrhu nariadenia a zainteresované strany

3.3.1 Je potrebné pripomenúť, že EHSV vo svojom stanovisku vyzval Komisiu ⁽³⁾ na posúdenie otázok zdaňovania a vyjadril záujem o „čo najsilnejšiu (...) daňovú istotu“. Napriek tomu však so zreteľom na účel návrhu nariadenia, podľa presnej pôsobnosti stanovenej podľa článku 65 zmluvy, sa návrh nariadenia zameriava na aspekty závetov a dedenia súvisiace so súkromným medzinárodným právom a jeho cieľom nie je priamy vplyv na právo členských štátov v oblasti finančných aspektov závetov a dedenia s medzinárodným prvkom.

3.3.2 Zatiaľ čo závet sa vyhotovuje pred smrťou a závetca ho môže do smrti odvolať a zatiaľ čo pravidlá dedenia sa uplatnia bezprostredne po smrti, závet i dedičstvá nadobudnú účinnosť až po smrti a upravujú jej majetkovoprávne dôsledky. Návrh nariadenia sa tým pádom týka každého, všetkých kategórií zainteresovaných strán v občianskej spoločnosti.

3.3.3 Z dôvodu jasnosti a s prihliadnutím na pôsobnosť je potrebné poznamenať, že návrh nariadenia:

- a) platí len pre závet i dedičstvá, ktoré majú medzinárodný charakter – dedičstvá nie sú definované v návrhu nariadenia – a nie na oveľa početnejšie, výlučne vnútroštátne dedičstvá;

⁽¹⁾ KOM(2005) 65 v konečnom znení.

⁽²⁾ Ú. v. EÚ C 28, 3.2.2006, s. 1.

⁽³⁾ Ú. v. EÚ C 28, 3.2.2006, s. 1.

b) platia pre jednotlivcov, t. j. pre fyzické osoby, nie však pre právnické osoby súkromného alebo verejného práva.

3.4 Ciele a zásada subsidiarity

3.4.1 Jednotný a záväzný charakter nariadenia EÚ pre členské štáty EÚ, ich vnútroštátnu legislatívu a súdy vysvetľuje skutočnosť, že návrh nariadenia zásadne zvýši predvídateľnosť práva vo všetkých oblastiach upravených nariadením. Tento účinok predstavuje priamy prínos návrhu nariadenia. Prioritou je zabezpečenie kvality a vypracovanie ustanovení návrhu nariadenia.

3.4.2 Deklarovaný cieľ „odstránenie všetkých prekážok voľného pohybu osôb“ by nemal viesť k prehliadnutiu skutočnosti, či daná osoba má alebo nemá právne postavenie „dediča“ a či má alebo nemá zákonné „práva“ k majetku poručiteľa v členskom štáte EÚ – to sú otázky, ktoré nie je potrebné riešiť ustanoveniami súkromného medzinárodného práva (ktoré tvoria predmet návrhu nariadenia), ale príslušnými podstatnými ustanoveniami vnútroštátneho rozhodného práva pre oblasť závetov a dedičstva v členských štátoch EÚ. Návrh nariadenia neprinesie v tomto smere žiadnu zmenu, pretože nezjednocuje podstatné ustanovenia. V dôsledku nadobudnutia účinnosti Lisabonskej zmluvy by sa dôvodová správa návrhu mala zrevidovať a podľa potreby zmeniť a doplniť. EHSV opakuje svoju výzvu, ktorú vyslovil k postojom Spojeného kráľovstva, Írska a Dánska, aby tieto členské štáty prejavili vôľu uplatňovať toto nariadenie.

3.4.3 Po objasnení tejto otázky bod 1.2 dôvodovej správy k návrhu nariadenia obsahuje presnú formuláciu („Tieto osoby tak pri uplatňovaní svojich práv v kontexte dedenia s medzinárodným prvkom narážajú v súčasnosti na značné ťažkosti“) a menej presvedčivý a ďalekosiahly záver rozšírený na vlastnícke právo („Tieto rozdielne normy tiež bránia plnému uplatneniu vlastníckeho práva“). Zdá sa, že namiesto toho sú miernejšie formulácie, ako „Tieto rozdielne normy tiež bránia a oddiaľujú uplatnenie legitímnych vlastníckych práv dedičov k majetku poručiteľa“ presnejšie a vhodnejšie.

3.4.4 Vo vete „Jednostranné opatrenie členských štátov by preto bolo v rozpore s týmto cieľom“ je formulácia „by preto bolo v rozpore“ prehnaná. Pokiaľ si to členské štáty želajú, môžu bez ohľadu na nariadenie presadzovať cieľ jednotného vymedzenia rozhodného práva na základe ratifikácie Haagskeho dohovoru o práve rozhodnom pre dedenie majetku zosnulých osôb z roku 1989. EHSV sa domnieva, že miernejšie formulácie, ako „Jednostranné opatrenie členských štátov by nebolo dostatočné na dosiahnutie cieľov návrhu nariadenia.“ by boli vhodnejšie.

4. Konkrétne pripomienky

4.1 Kapitola I – Rozsah pôsobnosti a vymedzenie pojmov

4.1.1 Do pôsobnosti tohto návrhu nariadenia majú patriť závetvy a dedičstvá s medzinárodným charakterom, bez definovania tohto charakteru. Kvôli jasnosti je potrebné zaradiť do návrhu nariadenia odkaz, že návrh nariadenia sa bude uplatňovať iba „v situáciách medzinárodnej povahy“.

4.1.2 Ako je uvedené v názve, návrh nariadenia zahŕňa súdnu príslušnosť (kapitola II) i uznávanie a výkon rozhodnutí (kapitola IV), t. j. dve odvetvia súkromného medzinárodného práva, ktoré sú – okrem pravidiel rozhodného práva – predmetom úpravy nariadenia (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej ako „nariadenie č. 44/2001“), do pôsobnosti ktorého nepatria závetvy a dedičstvá. Tento rozpor vysvetľuje význam rozhodnutia, aby návrh nariadenia zahŕňal a zabezpečil jednotné pravidlá pre všetky tri odvetvia súkromného medzinárodného práva, t. j. rozhodné právo, právomoci a výkon rozsudkov týkajúcich sa dedenia s medzinárodným prvkom.

4.2 Kapitola II – Súdna príslušnosť

4.2.1 Kapitola II (články 3 až 15) je venovaná „súdnej príslušnosti“ a vzťahuje sa na všetky súdy členských štátov, ale na mimosúdne orgány len v prípade potreby.

4.2.2 Všeobecne príslušné súdy sú súdy členského štátu, na území ktorého mal poručiteľ obvyklé bydlisko v čase úmrtia. Je nepochybné, že štátna príslušnosť nie je podmienkou. Je potrebné zdôrazniť, že aj všeobecný právny predpis (lex generalis) EÚ o príslušnosti, ktorým je nariadenie (ES) č. 44/2001, priznáva všeobecnú príslušnosť na základe bydliska, bez ohľadu na štátnu príslušnosť.

Všeobecná príslušnosť podľa návrhu nariadenia sa vzťahuje na (zosnulých) občanov EÚ a občanov tretích krajín, ktorí mali v čase úmrtia trvalé bydlisko na území členského štátu EÚ.

4.2.3 V prípadoch, keď obvyklé bydlisko poručiteľa v čase jeho úmrtia nebolo na území členského štátu, majú súdy členského štátu napriek tejto skutočnosti v niektorých prípadoch „zostatkovú príslušnosť“, pri ktorej právomoc súdov z členských štátov výrazne presiahne rámec jednoduchého prípadu, keď sa obvyklé bydlisko poručiteľa v čase jeho úmrtia nachádza na území členského štátu. Na účely všeobecnej príslušnosti nie je štátna príslušnosť podmienkou, ale stáva sa dôvodom zostatkovej príslušnosti.

4.2.4 Podľa návrhu nariadenia súdy členského štátu, na území ktorého sa majetok nachádza, nemajú sami osebe všeobecnú príslušnosť. Jedinou čiastočnou výnimkou, pokiaľ ide o prevod majetku, je zápis prevodu do verejného registra.

4.3 Kapitola III – Rozhodné právo

4.3.1 Kapitola III obsahuje jednotné pravidlá rozhodného práva (články 16 až 28). Všeobecné pravidlo je, že rozhodným právom pre celé dedičstvo je právo štátu, v ktorom mal poručiteľ svoje obvyklé bydlisko v čase úmrtia. Platí iba podmienka štátnej príslušnosti. Nie sú žiadne rozdiely medzi hnutelným a nehnuteľným majetkom.

4.3.2 Je potrebné uviesť, že konflikt právnych predpisov návrhu nariadenia, ktoré majú byť uplatňované súdmi členských štátov EÚ, určuje rozhodné právo bez ohľadu na to, či je alebo nie je právom členského štátu (článok 25).

4.3.3 Súkromné medzinárodné právo tradične uznáva „autonómiu strán“, t. j. možnosť, aby si strany zvolili rozhodné právo v zmluvnej oblasti. Podľa návrhu nariadenia si osoba môže zvoliť za právo, ktorým sa bude vysporadúvať celé jej dedičstvo, len právo štátu, ktorého je štátnym príslušníkom.

4.3.4 Kvôli právnej predvídateľnosti musí byť zvolené rozhodné právo výslovne uvedené a obsiahnuté vo vyhlásení, ktoré má formu právneho úkonu pre prípad smrti.

4.3.5 Ďalšou otázkou, ktorá by sa nemala zamieňať so zvolením práva, ktorým sa bude vysporadúvať celé dedičstvo, sú Dedičské zmluvy. Zmluva, ktorá sa týka dedičstva určitej osoby, je upravená právom, ktoré by podľa tohto návrhu nariadenia bolo rozhodné pre dedičstvo tejto osoby v prípade úmrtia v deň, kedy bola zmluva uzavretá. Používajú sa alternatívne kolízne kritériá *favor validitatis* (v prospech platnosti).

4.3.6 Pôsobnosť rozhodného práva je veľmi dôležitou otázkou z hľadiska porovnávacieho a jednotného práva. Návrh nariadenia rozširuje pôsobnosť rozhodného práva, ktorým sa upravuje celé dedičské konanie od jeho začiatku až po konečný prevod dedičstva na právnych nástupcov. Je to jasne zdôvodnené zhrnutím čo najväčšieho počtu právnych otázok do jednej s cieľom zvýšiť predvídateľnosť práva a obmedziť zložité a časovo náročné konzultácie o viac ako jednom (často cudzom) práve (prípadne právach). Návrh nariadenia obsahuje dlhý a nevyčerpávajúci zoznam otázok, ktoré majú byť upravené rozhodným právom, a tým pádom obsahuje neuvedené otázky dedičského konania, od jeho začiatku až po konečný prevod dedičstva na právnych nástupcov.

4.3.7 Rozhodné právo upravuje celé dedičské konanie od jeho začiatku až po konečný prevod dedičstva na právnych nástupcov, nebráni však uplatňovaniu práva štátu, v ktorom sa majetok nachádza, pokiaľ toto právo stanovuje pre prijatie alebo odmietnutie dedičstva či odkazu ďalšie formality okrem formalít stanovených rozhodným právom pre dedenie.

4.3.8 Pokiaľ ide o toto ustanovenie, odporúča sa ujasniť, či v článku 21 ods. 1, v časti vety „ďalšie formality okrem formalít“ je slovo „ďalšie“ (t. j. nasledujúce po) vhodnou formuláciou alebo či malo ísť skôr o „dodatočné“ alebo „iné“ („formality“). V kontexte ustanovenia je vhodnejšie použiť formuláciu „dodatočné“ alebo „iné“.

4.3.9 EHSV sa domnieva, že pojmy použité v ustanovení o „Univerzálnosti“ (článok 25) by mali jasne vyjadrovať len to, čo v skutočnosti vyjadruje kapitola III budúceho nariadenia: určenie rozhodného práva. Jednoduchšie a vhodnejšie by preto bolo znenie: „Univerzálnosť. Týmto nariadením sa určuje rozhodné právo aj v prípade, že toto právo nie je právom členského štátu.“

4.3.10 Pokiaľ neberieme do úvahy voľbu vnútroštátneho práva poručiteľom (článok 17), nariadenie vo všeobecnosti uplatňuje právo konajúceho súdu v členskom štáte EÚ, v ktorom mal poručiteľ obvyklé bydlisko v čase úmrtia. Napriek tomu je však pri zostatkovej príslušnosti (článok 6) možné uplatniť právo štátu, ktorý nie je členom EÚ. V takýchto prípadoch je potrebné predísť tomu, aby nariadenie narušilo zhodu kolíznych kritérií, ktoré už v súčasnosti existujú vo vzťahu k niektorým štátom mimo EÚ (táto zhoda je prospešná pre každého poručiteľa a jeho dedičov) a z ktorých vyplýva právomoc vnútroštátneho právneho systému, ktorý vlastné ustanovenia nepovažujú za použiteľný pre špecifické dedičstvo. Kvôli uspokojeniu tejto potreby, ako aj lepšej a vyváženej koordinácii medzi členskými štátmi a štátmi mimo EÚ sa odporúča nahradiť súčasný článok 26 (názov: „Spätný a ďalší odkaz“, a nie „Odkaz“) nasledujúcim článkom:

4.3.10.1 „Pokiaľ si poručiteľ nezvolil právo podľa článku 17 a rozhodným právom podľa tohto nariadenia je právo štátu, ktorý nie je členom EÚ a ktorého pravidlá konfliktu práva stanovujú ako rozhodné právo buď právo členského štátu EÚ, alebo právo iného štátu, ktorý nie je členom EÚ a ktorý si uplatní svoje vlastné právo, použije sa právo tohto iného štátu. Tento článok sa nevzťahuje na dohody týkajúce sa dedičstva, ktorých kolíznym kritériom stanoveným v článku 18 ods. 2 je právo, s ktorým najužšie súvisí.“

4.3.10.2 Toto nové ustanovenie sa prispôsobuje nariadeniu⁽⁴⁾ a pokúša sa vylepšiť⁽⁵⁾ obdobné ustanovenie, ktoré bolo ponechané v Haagskom dohovore o rozhodnom práve v oblasti dedenia z rovnakého dôvodu, t. j. „pretože väčšina delegácií (...) ho uznala za pokus o nenarušenie jednoty všade tam, kde táto jednotnosť existuje“⁽⁶⁾. Navyše flexibilita, ktorú nové ustanovenie zaručuje (nový článok 26), je v súlade s právom a postupmi pri „spätnom a ďalšom odkaze“ v niektorých štátoch mimo EÚ, napríklad v USA⁽⁷⁾.

Skutočnosť, že nariadenia Rím I a Rím II zásadne vylúčili ustanovenie akýchkoľvek „spätných a ďalších odkazov“ jednoducho odráža skutočnosť, že ich predmet (zmluvné a mimozmluvné záväzky) sa zásadne líši od vecí dedenia. Vylúčenie z nariadení Rím I a Rím II nie je *per se* vážnym argumentom na vylúčenie vyššie odporúčaného článku 25, ktorý je kľúčový a prospešný vo veciach dedenia pre všetkých poručiteľov a ich dedičov, ako aj z hľadiska vyváženejšej koordinácie kolíznych faktorov medzi členskými a štátmi EÚ a štátmi mimo EÚ.

4.3.11 Tradičným, pritom však kľúčovým ustanovením je článok 27 o verejnom poriadku. Kvôli pomerne bežnému používaniu sa odporúča pred formuláciu „nezlučiteľné s verejným ...“ vložiť slovo „očividne“ vo všetkých jazykových verziách nariadenia a vložiť „medzinárodný“ pred „verejný poriadok“ prinajmenšom vo francúzskej a talianskej verzii (a v iných jazykoch, ak je to vhodné). Inovatívne, užitočné a prispôbené veciam dedenia je vylúčenie tohto nástroja, „a to najmä ak je jediným dôvodom skutočnosť, že jeho pravidlá týkajúce sa povinného dedičského podielu sú iné ako pravidlá platné v štáte konajúceho súdu“.

4.3.12 V článku 27 ods. 2 sa anglická verzia „its clauses regarding“ („jeho pravidlá týkajúce sa“) nezhoduje s francúzskou verzou „ses modalités concernant“. Odporúča sa vynechať formuláciu „jeho ustanovení“ (podľa atď.) zo všet-

kých jazykových verzií tohto nariadenia.

4.4 Kapitola IV – Uznávanie a výkon

4.4.1 Podľa vzoru nariadenia (ES) č. 44/2001 zahŕňa kapitola IV návrhu nariadenia články 29 až 33 o uznávaní.

4.4.2 Zjednodušenie dedenia s medzinárodným prvkom v Európe vyplynie zo zásady, že rozhodnutie prijaté v členskom štáte EÚ podľa návrhu nariadenia bude uznané v inom členskom štáte bez toho, aby sa vyžadoval osobitný postup.

4.4.3 Rozhodnutie prijaté v členskom štáte nie je v žiadnom prípade predmetom skúmania vo veci samej v členskom štáte, v ktorom bolo o uznanie požiadané, a neuznáva sa iba v štyroch prípadoch.

4.5 Kapitola V – Verejné listiny

4.5.1 Ďalším výrazným zjednodušením vo veciach dedenia s medzinárodným prvkom bude výsledkom toho, že verejné listiny vystavené alebo formálne zaregistrované ako verejná listina, ktoré sú spoločné vo veciach dedenia, sú podľa návrhu nariadenia uznávané inými členskými štátmi.

4.6 Kapitola VI – Európske dedičské osvedčenie

4.6.1 Európske dedičské osvedčenie zavedené návrhom nariadenia je dôkazom postavenia dediča alebo poručiteľa a právomocí vykonávateľov závetov alebo správcov tretích strán. Odporúča sa rozšíriť obdobie uvedené v článku 43 ods. 2 na 9 alebo 12 mesiacov.

4.6.2 Vzor žiadosti by sa mal zjednodušiť a bod 4.7, v ktorom sa žiada o zbytočné informácie, by sa mal vypustiť.

V Bruseli 14. júla 2010

Predseda
Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru
Mario SEPI

⁽⁴⁾ A rozširuje tak účinnosť „spätného a ďalšieho odkazu“ zo štátov mimo EÚ na členské štáty EÚ.

⁽⁵⁾ Vylúčením jeho účinnosti nielen v prípade *professio juris* (článok 17), ale aj vzhľadom na kolízne kritériá rôzneho charakteru a s rôznou metodikou (okrem odsekov upravených právom, s ktorým najužšie súvisí podľa článku 18 ods. 2).

⁽⁶⁾ Watersova správa, s. 553, zápis z rokovania šestnásteho zasadnutia, 3. – 20. október 1988, T.II, Haagska konferencia o súkromnom medzinárodnom práve, 1990. článok 4, Dohovor o rozhodnom práve pre dedičskú postupnosť poručiteľov. (1. august 1989). Tiež P. Lagarde, *La nouvelle Convention de la Haye sur la loi applicable aux successions*, RCDIP 1989, s. 249 (258).

⁽⁷⁾ Podľa článku 4 Haagskeho dohovoru, E. F. Scoles, *Haagsky dohovor o rozhodnom práve pre dedenie*, AJCL 1994 s. 85, (113).